

Sygn. akt: I 1 C 1388/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: st. sekr. sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2017 r. w Gdyni

sprawy z powództwa G. C.

przeciwko T. K.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej T. K. na rzecz powoda G. C. kwotę 657,00 zł (sześćset pięćdziesiąt siedem złotych) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 04.08.2015r. do dnia 31.12.2015r., a od 1.1.2016r. do dnia zapłaty w wysokości nie przekraczającej maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie;

II zasądzoną w p-kcie I należność rozkłada na siedem rat : 6 po 100,00 zł i 1-ą w wysokości 57,00 zł płatnych do 15-go dnia każdego miesiąca , poczynając od uprawomocnienia się wyroku, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie zwłoki w płatności każdej z rat;

III nie obciąża pozwanej T. K. kosztami procesu;

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 września 2016 roku powód G. C. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej T. K. kwoty 657 złotych oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 25 maja 2015 roku powód zawarł z pozwaną T. K. umowę pożyczki gotówkowej, na podstawie której udzielił pozwanej pożyczki kwoty 695 zł , pozwana natomiast zobowiązała się do zapłaty kwoty pożyczki wraz z należnymi opłatami, prowizjami i odsetkami do dnia 6.6.2015r. W związku z tym, że pozwana nie dokonała spłaty pożyczki w terminie ,powód podjął działania windykacyjne, zaś w dniu 7 czerwca 2015 roku roszczenie w całości stało się wymagalne.

(pozew, k. 2-3v)

Nakazem zapłaty z dnia 27 września 2016r Sąd Rejonowy w Gdyni w osobie referendarza sądowego nakazał pozwanej zapłatę dochodzonej pozwem kwoty w całości wraz z kosztami postępowania.

(nakaz zapłaty, k. 14)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwana T. K. , domagała się oddalenia powództwa w części dotyczącej kosztów windykacyjnych, wskazując, iż nie zgadza się z wysokością kosztów dodatkowych obsługi zadłużenia, zarzucając także, iż powód nie uwzględnił jej wpłat, a także faktu, że pozwana brała u Niego kilka pożyczek po kolei , spłacając nimi poprzednie. W uzasadnieniu przyznała, iż zawarła z powodem umowę pożyczki w dniu 25.5.2015r, wskazując

jednocześnie, iż gwałtowny wzrost kursu franka w styczniu 2015 roku przyczynił się do pogorszenia sytuacji finansowej jej i jej męża, zaś zadłużenie z tytułu tej pożyczki nie było spłacane systematycznie i w całości, natomiast brała kolejne pożyczki gotówkowe u powoda, aby nimi spłacić poprzednie, ostatniej z nich nie spłacając w terminie i do tej pory. Po otrzymaniu wezwania do zapłaty, pozwana nie wpłaciła wskazanej w tym wezwaniu kwoty, ponieważ spłacała jeszcze raty kredytowe z tytułu kredytów zaciągniętych w innych bankach, zaproponowała spłaty w ratach po 100 zł. Wpłata na rzecz przedmiotowego zadłużenia, dokonana została w dniu 2 lipca 2015 roku w kwocie 100 złotych i w dniu 31.7.2015r - 100zł, przy czym, zdaniem pozwanej, powód nie potwierdził tej wpłaty. Ponadto pozwana T. K. wskazała, iż nie uchyła się od spłaty zadłużenia, jednakże z uwagi na bardzo trudną sytuację finansową nie jest w stanie spłacić go jednorazowo, tylko w niewysokich ratach.

(sprzeciw, ki. 17-19)

W piśmie procesowym z datą w nagłówku "dnia 14 grudnia 2016 roku" (data prezentaty: 2016-12-20, k. 47-48 akt) powód G. C. wyjaśnił, iż wpłaty dokonywane przez pozwaną T. K. były systematycznie księgowane na poczet należności, zaś wpłaty w kwocie 2x po 100 złotych dokonane przez pozwaną w dniu 2 lipca 2015 roku i 31 lipca 2015r zostały zaliczone- zgodnie z treścią umowy pożyczki- na odsetki za opóźnienie, potem koszty windykacji. I tak kwota 100 zł z dnia 2.7.2015r - rozliczono w całości na koszty windykacji, zaś kwotę 100 zł z dnia 31.7.2015r- częściowo - 50 zł -na koszty windykacji i resztę na odsetki umowne za opóźnienie. Pozostałe dowody wpłat zostały rozliczone z godnie z ich tytułami wskazanymi w przelewach na poczet poprzednich pożyczek.

(pismo powoda , k.47-48)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2015r pomiędzy T. K. i G. C. zawarte zostały cztery umowy pożyczki gotówkowej :

- 26.1.2015r - kwota 813 zł o obowiązkiem zwrotu do 25.2.2015r,
- 18.3.2015r - kwota 755 zł o obowiązkiem zwrotu do 9.4.2015r,
- 24.4.2015r - kwota 695 zł o obowiązkiem zwrotu do 6.5.2015r,
- i 25.5.2015r - kwota 695 zł o obowiązkiem zwrotu do 6.6.2015r,.

Zgodnie z zapisem § 6 umowy w przypadku niedokonania spłaty w terminie, wierzyciel-powód mógł rozpocząć dochodzenie całości zaległego zadłużenia i naliczanie odsetek za przeterminowane zadłużenie wg zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP. Za obsługę pożyczki powód był uprawniony zgodnie z zapisem w § 7 do pobrania prowizji w wysokości 5 % kwoty pożyczki, kwoty 60 zł z tytułu ustanowienia zabezpieczenia poprzez poręczenie pożyczki, . W przypadku konieczności wszczęcia procedury windykacji, koszty poszczególnych czynności wynosiły:

- wezwania do zapłaty - 50 zł,
- czynności windykacyjne- 100 zł(§ 10 umowy).

niesporne, a nadto: umowa pożyczki z dnia 26.1.2015r- k. 21-22akt, umowa pożyczki z dnia 18.3.2015r- k. 25-26 akt, umowa pożyczki z dnia 24.4.2015r- k. 29-30 akt, umowa pożyczki z dnia 25.5.2015r - k. 33-34 akt

Zgodnie z postanowieniami zawartej przez strony umowy z dnia 26.1.2015r powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 813 zł o obowiązkiem zwrotu do 25.2.2015r . Pożyczka ta została spłacona wraz z kosztami jej udzielenia pożyczką gotówkową z dnia 18.3.2015r - kwota 755 zł o obowiązkiem zwrotu do 9.4.2015r, następnie z dnia 24.4.2015r - kwota 695 zł o obowiązkiem zwrotu do 6.5.2015r, potem z dnia 25.5.2015r - kwota 695 zł o obowiązkiem zwrotu do 6.6.2015r.

niesporne, a nadto: dowody wpłaty- k. 24, 28, 32, 35, 38, 39 akt

Pismem z dnia 21 maja 2015 roku G. C. z uwagi na brak zapłaty kwoty 695 zł z tytułu pożyczki z dnia 24.4.2015r wezwał T. K. do zapłaty kwoty 748 zł, na którą składa się 695 zł - kwota kapitału, 3 zł - odsetki umowne za okres od dnia 7.5.2015r do 21.5.2015r i opłata 50 zł za wezwanie do zapłaty, co zaskutkowało udzieleniem Jej kolejnej pożyczki gotówkowej w dniu 25.5.2015r na kwotę 695 zł z obowiązkiem zwrotu do dnia 6.6.2015r

T. K. nie spłaciła zadłużenia z tytułu pożyczki z dnia 25.5.2015r w dniu 6 czerwca 2015 roku, ponadto z umowy z dnia 24.4.2015r. pożyczką z dnia 25.5.2015r spłaciła 695 zł i wpłaciła dwa razy po 100 zł 2 i 31.7.2015r na poczet zadłużenia z tytułu pożyczki z dnia 25.5.2015r. zwróciła się do wierzyciela o rozłożenie na raty po 100 zł miesięcznie.

niesporne, a nadto: wezwanie- k. 36 akt, pismo pozwanej z dnia 25.6.2015r - k. 37 akt, dowody wpłat ,k. 38-39 akt, umowa pożyczki z dnia 25.5.2015r-k. 33-34 akt

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia powyższego stanu faktycznego Sąd dokonał na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Stan faktyczny niniejszej sprawy był w zasadzie niesporny; spór między stronami sprowadzał się do ustalenia, czy w świetle zgłaszanych przez pozwaną T. K. zarzutów dotyczących nieprawidłowości w naliczaniu przez powoda kosztów windykacyjnych, a także braku uwzględnienia dokonanej przez pozwaną wpłaty w kwocie 2 x po 100 złotych, powodowi przysługiwało roszczenie w żądanej pozwem wysokości, przy czym ostatecznie pozwana zrezygnowała z kwestionowania roszczenia powoda, także w zakresie jego wysokości, powołując się jedynie na trudną sytuację materialną, w jakiej się znalazła.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż roszczenie powoda G. C. znajduje swoje normatywne podstawy w treści przepisu art. 720 k.c.: "przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zatem z istoty umowy pożyczki wynika obowiązek jej zwrotu, choć to od stron zależy, w jaki sposób zwrot jej nastąpi.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w niniejszej sprawie w pozwie mowa o pożyczce 695 zł i zobowiązaniu pozwanej, aby oddać łączną kwotę 790 zł do 6.6.2015r..

Brak wymaganej spłaty w terminie stanowił podstawę rozpoczęcia dochodzenia całości zaległego zadłużenia oraz naliczania opłat windykacyjnych i odsetek umownych za obsługę nieterminowej płatności, zgodnie z umową (§ 6, 7,8,10).

W niniejszej sprawie pozwana T. K. nie kwestionowała zarówno tego, że zawarła umowę pożyczki w dniu 25.5.2015r, jak też tego, iż w związku z trudną sytuacją finansową, spłata zadłużenia nie była terminowa i nie nastąpiła w pełnej wysokości wynikającej z umowy. Jak i tego, że pożyczka ta była czwartą w roku 2015 pożyczką gotówkową braną u powoda na spłatę poprzedniej.

Odnosząc się zaś do podnoszonych przez pozwaną zarzutów, wskazać należy, iż, w ocenie Sądu, zarzuty te nie zostały zasadnie podniesione.

Pozwana, poza ogólnikowym i gołosłownym powołaniem się na nieprawidłowości w naliczaniu przez powoda odsetek oraz kosztów windykacyjnych, nie przedstawiła żadnych dowodów na uzasadnienie swoich twierdzeń. Zważył zaś

należy, iż zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu, strona, która z danego faktu wywodzi skutki prawne, obowiązana jest fakt ów wykazać (art. 6 k.c.), nadto, to strony mają dążyć do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a w razie nieuzasadnionej bierności dana strona naraża się na sankcję w postaci przegrania procesu.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, pozwana nie podołała ciężącemu na niej obowiązkowi w powyższym zakresie, jak również nie wskazała nawet, na czym nieprawidłowości, jakich zdaniem pozwanej dopuścił się powód, miałyby polegać (np. czy miało to miejsce w odniesieniu do okresu, za który naliczono odsetki, czy podejmowanych czynności, za które naliczono opłaty windykacyjne, kwot odsetek i opłat windykacyjnych, ich wysokości, itp.).

W tym miejscu należy również wskazać, iż w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się, ażeby obciążenie pozwanej opłatami za czynności windykacyjne podejmowane przez stronę powodową stanowiło jakiegokolwiek nadużycie, bądź nie znajdowało podstaw w łączącej strony umowach. Uprawnienie powoda do naliczania opłat za wezwanie kierowane do pozwanej, jak i ich wysokość, wynikały bowiem wprost z umowy łączącej strony.

Koszty podejmowania takich czynności, podobnie jak odsetki mogły obciążać pozwaną, a co więcej powstanie tych kosztów było konsekwencją działań samej pozwanej, która wbrew ciężącemu na niej obowiązkowi nie spłaciła pożyczki w terminie. Ponadto zawierała na przestrzeni pół roku cztery podobne umowy pożyczek, zdając sobie sprawę z warunków, na jakich umowy te były zawierane, więc godząc się na nie.

W odniesieniu natomiast do zarzutu pozwanej, iż powód nie uwzględnił dokonanej przez nią w dniach 2 i 31 lipca 2015 roku wpłaty w wysokości 2 x po 100 złotych należy wskazać, iż również ten zarzut nie został podniesiony przez pozwaną trafnie, albowiem powód rozliczył w/w kwoty zgodnie z warunkami umowy zaliczając je na koszty windykacji, odsetki umowne, czemu Sąd dał wiarę, tym bardziej, że nie zostało to zakwestionowane przez pozwaną.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 720 kc Sąd zasądził od pozwanej T. K. na rzecz powoda G. C. kwotę 657 złotych, czemu dał wyraz w punkcie I wyroku.

Pozwana T. K. w sprzeciwie wskazała, iż z uwagi na trudną sytuację materialną nie jest w stanie spłacić całego zadłużenia jednorazowo, jedynie w ratach po 100 zł.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądanego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione; jednakże przy równoczesnym wzięciu pod uwagę sytuacji finansowej i interesów wierzyciela. Z uwagi bowiem na fakt, że rozłożenie na raty zasądanego świadczenia wiąże się z określoną zmianą wysokości zobowiązania (zmniejsza je w zakresie odsetkowym), rozważając zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. nie można kierować się jedynie sytuacją materialną dłużnika, ale należy brać pod uwagę także interes wierzyciela, bowiem rozłożenie na raty należności powoduje, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od świadczeń ratalnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z dnia 22 września 1970 roku, sygn. akt III PZP 11/70, OSNCP 1971/4/61). Przy czym jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, że rozłożenie na raty może mieć miejsce tylko wtedy, gdy w sprawie zostanie wykazane, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponować środkami dla wykonania tak zmodyfikowanego obowiązku.

Pozwana T. K. wskazała, iż jedynym źródłem jej dochodu jest emerytura w wysokości 1 760 złotych netto i że prowadzi wspólne gospodarstwo domowe wraz z mężem, którego dochód z tytułu emerytury wynosi łącznie około

4280 złotych miesięcznie. Pozwana wskazała również, iż wraz z mężem spłacają kredyt zaciągnięty we frankach szwajcarskich, z którego sfinansowali kupno domu, zaś miesięczna rata tego kredytu wynosi około 3 000 złotych. Oprócz wskazanego wyżej kredytu pozwana i jej mąż posiadają zadłużenie z tytułu innych kredytów - mąż pozwanej spłaca jednocześnie trzy kredyty na kwoty rat miesięcznych łącznie ok.2500,00 złotych, pozwana zaś posiada także zadłużenie na kartach kredytowych, w kredytach i pożyczkach. Aktualnie przeciwko pozwanej toczy się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego w sprawie o sygn. akt KM 339/16, w związku z czym emerytura pozwanej jest częściowo zajęta przez komornika - rata potrąceń wynosi 529,33 złotych.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wnioski pozwanej T. K. o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty zasługiwał na uwzględnienie. Z uwagi na dochody osiągnięte przez pozwaną i jej męża, prowadzących wspólne gospodarstwo domowe, mające charakter dochodów przeciętnych (wspólnie ponad 6 000 złotych), przy uwzględnieniu obciążenia ratami kredytów, można przyjąć, iż zachodzą owe szczególne okoliczności, o jakich mowa w treści art. 320 k.p.c., mając na uwadze interes wierzyciela, jak również i okoliczność, iż pozwana dotychczas regulowała zadłużenia w ratach.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 kpc. W wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami, stąd też Sąd nie obciążył pozwanej T. K. na rzecz powoda kwotą 407 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, z tych samych powodów, co rozłożył zasądzoną kwotę na raty. Na koszty procesu w tej sprawie składa się: kwota 30 złotych tytułem opłaty sądowej, kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej oraz kwota 360 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.